

Chương 12

Trời gần sáng, Hoa Khai đã chuẩn bị xong hành lý. Nói là hành lý chứ cũng chỉ là hai bộ quần áo, một ít lương khô, và một thanh trường kiếm. Trong đó, thứ quý giá nhất với nàng vẫn là cái áo choàng màu trắng kia. Nó được xếp ngay ngắn, bọc bằng một tấm vải sạch, đặt ở dưới cùng. Bên trên là quần áo của Hoa Khai, cuối cùng là lương khô.

Hoa Khai nhìn ra cửa sổ, mặt trời vẫn chưa lộ dạng, chỉ có ánh sáng lờ mờ từ phía chân trời, khiến mặt đất bao la chìm trong một màu xám xịt. Hoa Khai thối tắt ngọn đèn, làm cho căn phòng đang sáng sủa bỗng trở nên u ám. Nàng đeo tay nải lên vai trái, tay phải cầm thanh trường kiếm.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, trong phòng mới sáng lên được một ít. Tử Trúc đang đứng ngoài cửa.

“Huynh có thể vào không?” Tuy hỏi vậy, nhưng chân Tử Trúc đã bước vào, đi đến trước mặt Hoa Khai. Bước chân của hắn không kèm được mà lỗ mãng, sắc mặt trắng bệch, chắc là cả đêm không ngủ.

Hoa Khai nhìn hắn, không nói gì.

Tử Trúc gian nan nở một nụ cười, nhưng nếu có cái gương trước mặt, nhất định hắn sẽ cảm thấy so với khóc, hắn cười trông còn khó coi hơn. “Muội muốn đi thật sao?”

Hoa Khai trầm mặc trong chốc lát, gật đầu.

“Không đi được không?”

Hoa Khai lắc đầu.

“Huynh có thể đi với muội không?”

Hoa Khai vẫn lắc đầu, trong mắt hoàn toàn là cự tuyệt. Tử Trúc cũng thấy.

Tử Trúc đứng trước mặt Hoa Khai, nhưng làm thế nào cũng không thể nhắc bước. Hắn vươn tay muốn kéo nàng, nhưng cả ống tay áo vẫn chưa chạm được đã bị Hoa Khai né tránh. Tử Trúc nhìn tay mình trống rỗng, ánh mắt bi thương. “Hoa Khai, thì ra muội vẫn luôn chán ghét huynh như vậy.”

Nếu là trước đây, Hoa Khai nhất định sẽ dùng im lặng để trả lời. Cho dù có bị nói là vô tình, cũng tốt hơn là cho hắn hy vọng rồi cuối cùng hy vọng lại bị tàn nhẫn hủy đi. Nhưng mà bây giờ nàng phải đi, có thể không về được nữa. Lần này có khả năng là lần cuối cùng hai người nói chuyện với nhau, chỉ bằng nói hết mọi thứ một lần cho rõ.

Trầm mặc một hồi, Hoa Khai mới bắt đầu nói: “Không phải chán ghét, mà là thân ta mang tội, không có tư cách này. Bạch Thảo là người mà cả đời này ta

không thể quên được. Ta nợ huynh ấy một mạng, chỉ có trả cho huynh ấy thì cả đời này ta mới thôi áy náy, mới có thể thật sự tha thứ cho chính mình. Cho nên ta không còn gì để dành cho ngươi. Ngươi và ta nhất định không có kết quả tốt. Một khi đã như vậy, thì cần gì phải bắt đầu.”

“Hoa Khai, muội vẫn vô tình như vậy. Cái gì mà thân mang tội, toàn bộ đều là lấy có. Nếu muội có thích huynh một chút, dù chỉ một chút thôi, cả ông trời huynh cũng có thể chống lại, giúp muội cứu Bạch Thảo về, cho dù phải đổi bằng cả sinh mạng!”

“Không cần, Bạch Thảo là trách nhiệm của ta. Ta nợ huynh ấy, ta sẽ trả. Nếu lại nợ của ngươi, ta phải làm sao bây giờ? Chỉ một Bạch Thảo đã làm ta hận bản thân mình cả đời, nếu cả ngươi cũng vì ta mà chết, ta làm sao có thể chịu được? Làm sao có thể chịu đựng được?” Hoa Khai nhìn Tử Trúc, dưới đáy mắt nàng ảm dẫu cố chấp một đời một kiếp. “Ta không có thêm một cái mạng nữa để trả cho ngươi. Chẳng lẽ cứ để kiếp sau, kiếp sau nữa mãi mãi khúc mắc như vậy? Chi bằng chấm dứt mọi thứ, quên hết ở kiếp này. Xin ngươi hãy xem như chưa từng gặp một người tên Mạnh Hoa Khai.”

Hai mắt Tử Trúc đẫm lệ. Hắn nhớ lần đầu tiên gặp nàng. Đêm đó ánh trăng như nước, nàng một thân nhỏ bé, thương tích đầy mình, vô cùng đáng thương. Kể từ lúc đó, hắn đã trầm mê không thể tỉnh lại, từ nay về sau vạn kiếp bất phục. Bây giờ bảo hắn quên? Làm sao để quên?

Hắn cười khổ, cười mà nước mắt vẫn tuôn rơi. “Muội nói ta phải làm sao? Quên? Làm sao mới có thể quên người tên Mạnh Hoa Khai này! Nếu có thể, muội hãy nói cho ta biết.” Tử Trúc đau đớn nhìn nàng: “Muội không thiếu ta gì cả. Bất luận là chuyện gì cũng đều do ta tự nguyện. Ta chỉ mong một chút tình yêu của muội, chỉ một chút thôi!” Lời cuối cùng ra khỏi miệng, trong giọng nói là nỗi niềm van vỉ tha thiết.

Bộ dáng của Tử Trúc khiến Hoa Khai không đành lòng, bàn tay nắm chuỗi kiếm càng chặt hơn. Lòng nàng rất đau, nàng không thể yêu hắn, nhưng lại làm hắn tổn thương nhiều như vậy. Có điều Hoa Khai hiểu rõ, chỉ có như vậy mới là tốt nhất cho Tử Trúc. Chỉ có rời xa nàng, hắn mới có thể tiếp tục sống.

Lặng im một lúc lâu, Hoa Khai mới nói: “Xin lỗi.”

Tim Tử Trúc đau như ai cắt.

“Ta có thể xin ngươi một chuyện không?” Một lúc sau, Hoa Khai cúi đầu nói với Tử Trúc.

Tử Trúc ngỡ ngàng, sau từng ấy năm, đây là lần đầu tiên Hoa Khai yêu cầu hắn vì nàng làm điều gì đó. Mặc dù kinh ngạc, nhưng hắn biết mình không bao giờ có thể từ chối. Tử Trúc dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Trước khi đi, ngươi bó cho ta một que đi.”

Nghe thấy thế, Tử Trúc lập tức lắc đầu. Không phải hấn không muốn, mà là không dám. Nhiều năm qua rồi hấn vẫn không dám bói cho Hoa Khai, vì hấn sợ, rất sợ. Biết kết quả, lại không cách nào thay đổi được. Đau đớn này, hấn không muốn trải qua nữa.

Hoa Khai biết hấn đang nghĩ gì, nàng nói: “Cứ bói đi, không phải người thường nói, người xem bói chỉ có thể biết chuyện tương lai, không thể thay đổi sao. Nếu đã vậy thì có gì phải sợ?”

Tử Trúc suy nghĩ hồi lâu, mới chậm chạp lấy từ trong áo ra mai rùa hấn vẫn thường dùng để bốc quẻ, nhẹ nhàng lắc lắc. Đồng tiền trong mai rùa va vào nhau vang lên mấy tiếng thanh thúy, từng tiếng một đều như đâm thẳng vào lòng Tử Trúc.

Lúc Tử Trúc trút đồng tiền lên mặt bàn, hấn vô ý thức nhắm hai mắt lại. Sau khi mở mắt ra nhìn rõ, hấn hoàn toàn bị chấn động, không dám tin những gì trước mắt. Hai mắt mở to, nhìn trùng trùng vào quẻ tượng, cuối cùng cũng lẩm bẩm được mấy tiếng: “Ta không thấy được gì... Ta không thấy được gì...”

“Xem ra quẻ này rất tệ.” Hoa Khai nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có sợ hãi, cũng không thất vọng. Nàng biết rõ Tử Trúc bốc quẻ chưa bao giờ sai, nhưng vẫn bình thản, dường như quẻ bói này không phải xem cho nàng. “Có phải là lành ít dữ nhiều không?”

Tử Trúc khổ sở lắc đầu.

Hoa Khai chỉ nhẹ nhàng Ừm một tiếng.

Tử Trúc vẫn lắc đầu: “Không phải lành ít dữ nhiều, mà thật sự huynh không nhìn thấy được gì, không tính được gì cả.”

“Thế thì cũng không tệ. Sống hay chết vẫn chưa xác định.”

Tử Trúc nhìn Hoa Khai, hấn không dám nói thật ra hấn không nhìn thấy gì cả. Con đường phía trước toàn một màu đen, nhưng cho dù chỉ là xem quẻ, hấn cũng có thể cảm nhận được rất nhiều hung hiểm, khắp nơi tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Lần này, có đi mà không có về.

Hai người cùng trầm mặc. Những gì nên nói đều đã nói cả rồi, không còn gì có thể ràng buộc. Tay Hoa Khai nắm chuôi kiếm thả ra, rồi lại nắm lại, cuối cùng nàng mới nói: “Ta phải đi rồi, người nhớ bảo trọng.” Dứt lời, xóc lên tay nải, nghiêng người đi lướt qua mặt Tử Trúc, không hề quay đầu lại.

Đến khi Hoa Khai đi đến cạnh cửa, bước một chân ra ngoài, Tử Trúc mới xoay người đuổi theo nàng. Hấn giang hai tay ôm nàng vào trong ngực, dùng hết khí lực toàn thân, ôm rất chặt, khiến Hoa Khai không thể nhúc nhích. Hấn thật mong giờ phút này có thể kéo dài mãi mãi.

“Đừng đi, huynh van mọii, đừng đi...” Hấn khóc nức nở.

“Người... làm gì vậy!”

“Đừng đi... Mọii sẽ chết! Mọii sẽ chết!”

“Không phải người không nhìn thấy được gì sao?”

Tử Trúc không trả lời, chỉ cúi đầu vùi mặt thật sâu vào hõm cổ trên vai Hoa Khai, không ngừng lặp đi lặp lại: “Đừng đi, mọii đừng đi...”

Cảm giác ẩm ướt thấm qua áo vải, chạm vào da nàng lạnh lẽo. Hoa Khai hơi khó chịu nhắm mắt lại, lúc mở ra đã hoàn toàn bình tĩnh, nàng không chút cảm xúc nói: “Buông ra đi.”

“Mọii đừng đi! Ở lại đây, ba năm sau, ba năm sau huynh sẽ không cảm mọii nữa.” Xem ra đêm qua hắn đã nghe được tất cả.

“Người cũng biết chuyện này là không được.”

“Huynh không thể nhìn mọii... Huynh thật sự không thể trở mắt nhìn mọii đi vào chỗ chết.”

“Nhưng sống hay chết vẫn còn chưa biết, không phải sao?” Tuy Hoa Khai nói vậy, nhưng trong lòng nàng rõ ràng hơn bất cứ ai khác, nàng không thể trở về nữa. Những lời này chỉ là nói cho Tử Trúc nghe mà thôi. Những gì Bạch Vô Thường nói với nàng, nàng vẫn nhớ rõ, một chữ cũng không quên.

“Nhưng mọii sẽ không trở về. Cho dù mọii còn sống, mọii cũng không trở về! Bạch Thảo chính là lý do để mọii tiếp tục sống tiếp. Lý do này không còn tồn tại, mọii sẽ tự đi tìm cái chết, làm sao có thể trở về?” Hai tay Tử Trúc càng ôm chặt hơn. Nếu có thể, hắn chỉ mong mình có thể làm cho Hoa Khai tan vào thân thể chính mình, máu xương hòa lẫn, vĩnh viễn không thể tách rời.

“Không, ta sẽ trở về.” Hoa Khai cầm lấy tay hắn đang siết chặt lấy mình như cái gọng kìm sắt. Thế nhưng nghe được câu này, hai tay hắn hơi chần chừ, nói lỏng một chút. Hoa Khai quay đầu, nhìn Tử Trúc. “Ta hứa, ba năm sau, nếu ta vẫn chưa chết, nhất định sẽ trở về.”

“Thật ư?”

“Thật.” Hoa Khai biết mình đang nói dối, nhưng không thể không nói như vậy. Không phải nàng không muốn về, mà là không thể trở về.

Tử Trúc nhìn Hoa Khai thật lâu, dường như muốn khắc thật sâu hình dáng nàng vào tâm khảm, trọn đời không quên. Cuối cùng, hắn đành gian nan nói: “Được, huynh chờ mọii. Huynh chờ mọii ba năm. Nếu ba năm sau mọii không trở về, huynh sẽ đi tìm. Huynh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để tìm mọii, cho dù là vực sâu vạn trượng, hay địa ngục Tu la.” Hắn biết rõ ràng là hy vọng xa vời, nhưng vẫn phải buông nàng ra. Hơn ai hết, hắn hiểu không ai có thể ngăn cản được nàng.

“Hoa Khai, đưa kiếm của mọii cho huynh.”

Hoa Khai sững sốt, nhưng vẫn đưa kiếm cho Tử Trúc.

Tử Trúc dùng kiếm cắt đi một lọn tóc của Hoa Khai, cẩn thận buộc lại, nắm trong tay. “Chỉ có như vậy, ba năm sau huynh mới có thể biết muội ở đâu mà đi tìm.”

Hoa Khai nhìn Tử Trúc, chỉ nói hai tiếng: “Bảo trọng.”

“Đợi một chút.” Tử Trúc lấy từ trong áo ra một cây trâm bằng bạch ngọc. Phần đuôi có khắc một đóa hoa đơn giản.

“Cái này huynh dùng tiền để dành mua cho muội lâu rồi. Lúc đó huynh luôn nghĩ muội cài lên nhất định sẽ rất đẹp, nhưng vẫn chưa có cơ hội đưa cho muội. Để huynh cài cho muội.” Dứt lời, Tử Trúc nhẹ nhàng cài cây trâm lên mái tóc đen tuyền của Hoa Khai. Hai màu trắng đen nổi bật, vô cùng xinh đẹp.

“Trông thật là đẹp.” Tử Trúc si mê nói. “Muội nhớ đừng làm mất.”

Hoa Khai đưa tay sờ sờ, suy nghĩ một chút, vẫn cài nó.

Lần này Hoa Khai thật sự xoay người đi, không hề quay đầu lại dù chỉ một lần.

Nhìn thân ảnh nàng càng đi càng xa, Tử Trúc đau khổ quỳ sụp trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, vẫn không nỡ để nàng đi. Có điều Tử Trúc không biết, lúc hắn không đành lòng chia tay với Hoa Khai, có một chú bướm trắng nhẹ nhàng bay tới phía sau hắn, trong chốc lát biến thành bóng dáng một nữ tử mờ ảo. Nàng ôm chặt hắn từ phía sau lưng, gương mặt tràn đầy bi thương. Nàng muốn dùng thân thể mình sưởi ấm người trong lòng. Nhưng nàng biết, hắn vĩnh viễn sẽ không cảm giác được. Nước mắt, dù là của ai vẫn bắt nguồn từ đau đớn tột cùng. Nàng không nỡ nhìn hắn đau, nhưng hắn lại không biết sự tồn tại của nàng.

Nhiều năm lưu lạc, Hoa Khai đã đi khắp nơi, gặp rất nhiều người, nhưng nàng đều quên hết. Gương mặt này, nàng không nhớ được, con đường này đã từng đi qua hay chưa, nàng cũng không nhớ nổi.

Nhưng suốt đời nàng sẽ không quên đôi mắt ấm áp như có ánh sáng bên trong, cùng với gương mặt tươi trẻ của thiếu niên tên Bạch Thảo kia. Còn có ngọn núi đó nữa. Ngọn núi đó có tên là Bạch Phách, ở một nơi rất xa về phương bắc. Hòn phách Bạch Thảo vẫn ngày ngày đêm đêm quanh quẩn ở ngọn núi đó, không thể ngủ yên.

*Bạch Phách Sơn: Núi Bạc Đầu

Mấy tháng sau khi rời khỏi Thanh Thành sơn, Hoa Khai mới đến được Bạch Phách sơn, nơi nàng rời đi lâu lắm rồi. Khi đó trời đông giá rét, một trận tuyết lớn vừa đổ xuống. Hàng nghìn hàng vạn bông tuyết lớn, trắng như lông ngỗng lả tả rơi suốt ba ngày ba đêm. Gió lạnh gào thét khắp núi non, âm thanh nghẹn ngào như vô số vong hồn khóc thương vì không có nhà để về. Đợi tuyết ngừng rơi, gió ngưng thổi thì trời đất đã chìm trong một màu trắng xóa ngút tầm mắt.

Hoa Khai đột nhiên nhớ đến năm đó, người mình dính đầy máu Bạch Thảo, thất hồn lạc phách đi khỏi núi Bạch Phách mới gặp được Tử Trúc. Nàng vẫn còn nhớ không lâu sau đó trời đổ tuyết rất lớn. Hắn cầm một cái dù bằng giấy dầu màu đỏ rách rưới, che cho nàng, mà trên vai của hắn bông tuyết lại bám đầy. Tất cả những chuyện này, Hoa Khai đều nhớ rõ, chỉ là, chỉ là nàng không thể chấp nhận.

Đứng dưới chân núi Bạch Phách phủ đầy tuyết trắng, Hoa Khai chợt cảm thấy bồi hồi. Phong cảnh ngày xưa giờ đã hoàn toàn thay đổi. Lúc nàng rời khỏi nơi này là đầu thu, cây cối trong núi vẫn còn xanh thẫm, có rất nhiều chim chóc và muôn thú. Bây giờ khắp ngọn núi chỉ còn một màu trắng xóa, thật sự đúng như cái tên “Bạch Phách sơn”. Người bình thường không nhìn thấy, nhưng Hoa Khai thấy rõ trong núi có rất nhiều oan hồn. Nhiều nhất là trẻ con trên dưới mười tuổi, có nam có nữ. Hồn phách của chúng không được trọn vẹn, cứ mãi lẩn quẩn trong núi, không thể đầu thai, cũng không thể thoát khỏi cái nhà giam to lớn này.

Hoa Khai hơi giật mình, lúc nàng rời núi Bạch Phách, ở đây không có nhiều oan hồn như vậy. Không biết chuyện gì đã xảy ra.

Qua khỏi ngọn núi kia, chính là cái thôn nhỏ trước đây Hoa Khai đã ở. Bốn phía quanh thôn đều là núi non trùng điệp, cả thôn chỉ có mấy trăm hộ dân. Mặt trời mọc ra đồng, mặt trời lặn về nhà, đời sống ngăn cách với thế giới bên ngoài. Nếu không có những chuyện kia, thật sự Hoa Khai rất hy vọng mình có thể sống cả đời ở cái thôn này. Nhưng mong ước đó e rằng vĩnh viễn cũng không thực hiện được.

Mà thôn làng yên tĩnh ngày xưa, bây giờ đã không còn như cũ.

Mấy căn nhà gỗ nhỏ nhỏ xưa kia giờ đã bị tuyết trắng vùi lấp, chỉ lộ ra một góc mái hiên ám bụi đen cũ kỹ. Rơm rạ lợp trên mái nhà đã mục nát hết từ lâu. Tuyết trắng rơi dày, chôn vùi hầu hết mọi thứ trong nhà. Có thể thấy được không còn ai ở đó lâu lắm rồi. Con đường nhỏ trong trí nhớ nàng, trước đây trồng rất nhiều dương liễu xanh mướt, cành lá phiêu lãng bay trong gió. Bây giờ chỉ còn trơ lại thân cây còng queo, trơ trụi. Thoáng nhìn một lượt, ngoài phong cảnh tiêu điều, thê lương trước mắt thì không còn gì khác.

Hoa Khai thật sự không nhận ra nơi này.

Thậm chí nàng còn cảm thấy thôn làng sung túc trong trí nhớ mình ngày xưa dường như chưa từng tồn tại. Nhưng không muốn thừa nhận cũng không được, vẫn chính là nơi này, chỉ có điều nó đã thật sự thay đổi.

Đi sâu vào trong thôn, Hoa Khai hy vọng gặp được người quen cũ. Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng nàng cũng thấy hơn mười mái nhà tranh được xây gần nhau. Có một người phụ nữ đang ở trước cửa loay hoay cào tuyết, một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi đang im lặng ngồi ngay thềm cửa. Nó là người đầu tiên phát hiện ra Hoa Khai.

Đứa bé nhìn thấy Hoa Khai đang từ xa xa đi tới, sững sốt một lúc mới đứng lên kéo áo người phụ nữ, nói: “Mẹ! Có tiên nữ!” Hai mắt mở to nhìn Hoa Khai chằm chằm, nháy cũng không dám nháy. Chỉ sợ nháy mắt một cái, tiên nữ sẽ biến mất.

Người phụ nữ dừng tay, nhìn theo hướng bé trai đang chỉ, cũng vô cùng kinh ngạc. Nhìn thấy bóng dáng trắng thuần đang từ từ đến gần, người phụ nữ khăn trương dùng một tay ôm lấy đứa bé, tay kia bùm chặt miệng nó, chạy vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Hoa Khai không khỏi nghi hoặc, nhưng thấy cánh cửa đóng chặt cũng không thắc mắc nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Đội Hoa Khai đi xa, cánh cửa kia mới he hé mở, đứa trẻ cùng người phụ nữ cùng ló đầu ra.

Đứa bé hỏi: “Mẹ, đó có phải thần tiên từ trên trời xuống không?”

Người phụ nữ giơ ngón tay lên môi, ý bảo đứa trẻ im lặng. Nàng không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên vẻ thành kính, cùng một niềm hy vọng nhen nhóm trong lòng. Tuy nàng không biết cô gái kia rốt cuộc là người, hay là thần tiên thật, nhưng nàng hy vọng cô ấy là thần tiên, một thần tiên có thể giải cứu bọn họ.

Hoa Khai đi qua mấy gian nhà tranh, nếu có người ở quanh đó, nhìn thấy nàng đều chạy vào nhà, đóng sầm cửa. Sau đó lại len lén nhìn theo, trong mắt là vẻ sợ hãi, ngơ vạc, còn có cả một chút hy vọng giống người phụ nữ kia. Hy vọng được cứu mạng.

Cả đoạn đường Hoa Khai cảm thấy rất khó hiểu, chỉ có hơn mười hộ dân, ngoài bé trai kia thì không thấy nam đinh nào cả. Hơn nữa những người đó sắc mặt ai cũng tiều tụy, trẻ con cũng không bầu bĩnh như thường thấy, trong mắt đều là bất an. Những năm nàng không ở đây, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cách mấy gian nhà tranh không xa, Hoa Khai thấy một tòa nhà khá lớn. Trong ký ức của nàng, hình như mình đã từng ở đó mười một năm. Nàng nhớ căn nhà đó lẽ ra rất to, không lâu trước nàng vẫn thường ở đó chơi trốn tìm, nhưng bây giờ hình như cũng không to như trong trí nhớ. Chắc vì nàng đã trưởng thành, mọi thứ đều đã thay đổi. Hoa Khai đi một vòng quanh ngôi nhà, cuối cùng đứng cạnh một góc tường. Bức tường cao hơn Hoa Khai một chút, bề mặt đã bị bong tróc hơn phân nửa. Cạnh bờ tường có một gốc cây. Gốc cây này năm đó xanh um tươi tốt, xung quanh là cỏ lau mọc đầy, bây giờ toàn bộ đã bị tuyết trắng phủ kín.

Đứng cạnh góc tường này, Hoa Khai như lại thấy được hình ảnh thiếu niên tên Bạch Thảo lúc đó. Từ giữa đám cỏ lau, người đó một tay cầm thức ăn, một tay bám lấy mép tường, cố gắng leo vào. Thỉnh thoảng hắn bị ngã dúi dụi, nhưng cơn đau qua rồi thì vẫn nhoẻn miệng cười. Nụ cười rục rờ như mặt trời, làm người ta cảm thấy thật ấm áp.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thiếu niên kia không còn, cỏ lau cũng biến mất. Trên tường chỉ còn lại tuyết trắng lạnh lẽo, cũng không có ai trèo tường qua đây.

Hoa Khai đứng tại chỗ đó hồi lâu, mãi đến khi có một nhúm tuyết nhỏ rơi từ trên chạc cây xuống trúng đầu nàng. Không đau, nhưng cảm giác lạnh buốt làm nàng nhanh chóng hồi phục tinh thần. Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cuối cùng cũng cất bước rời khỏi. Vòng lại mặt tiền ngôi nhà, trước cửa là tuyết trắng chông chát, không có ai cào đi. Cánh cửa nặng nề kia đã cũ nát lắm rồi, nhưng Hoa Khai biết, nơi này nhất định vẫn còn người ở, chỉ là không biết ai còn ở lại. Năm đó kể cả người hầu, cả nhà này có đến mười mấy người. Còn bây giờ thì sao?

Hoa Khai do dự một chút, rồi dùng tay đẩy cửa. Cửa không khóa. Hình như vì quá cũ kỹ, cánh cửa phát ra âm thanh kễ kẹo rất to, ở một nơi trống trải thế này lại càng vang dội.

Qua khỏi cửa, Hoa Khai không thấy ai trong sân nhưng dấu vết có người sinh hoạt rất rõ ràng. Có ai đó vừa lấy nước ở cạnh giếng.

Hoa Khai đứng đó một hồi thì thấy một bà lão từ trong nhà đi ra. Bà mặc áo vải thô màu xám, trên đầu trùm một cái khăn, tay đeo một chuỗi phật châu cũ kỹ. Bà lão nhìn Hoa Khai, nhất thời chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chăm chăm. Hai tay chắp trước ngực, run rẩy nói không nên lời, mắt một lúc mới có thể thì thào: “Thần tiên hiển linh...”

Những người này đều nghĩ Hoa Khai là thần tiên.

Hoa Khai cũng sửng sốt, nàng nhận ra bà lão này. Tên bà là Trần Tú Trinh, là thê tử của Mạnh Đại Duyên, cũng là mẹ nuôi của nàng. Có điều Hoa Khai không nghĩ tới người mẹ hiền hòa trong trí nhớ nàng, bây giờ gương mặt đã đầy nếp nhăn, mái tóc bạc trắng. Mới chỉ có mấy năm thôi, vậy mà đã già đi nhiều như vậy. Xem ra mấy năm nay cuộc sống của họ cũng không tốt.

Hiển nhiên là bà lão không nhận ra đứa bé gái mình nhận nuôi năm đó. Bà cho rằng nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này chính là thần linh đến cứu bọn họ.

Hoa Khai nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng nói: “Ta không phải thần tiên, chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Bà lão nghe Hoa Khai nói vậy, ánh mắt bỗng trở nên âm đạm, buồn rầu, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nên hỏi lại: “Thật sự không phải thần tiên sao?”

Hoa Khai vẫn lắc đầu.

Lần này trong mắt bà không còn chút ánh sáng hy vọng nào. Cũng chính lúc này, bà mới chú ý tay Hoa Khai này giờ vẫn cầm một thanh trường kiếm. Thất vọng trong mắt nhất thời biến thành sợ hãi, bà run run hỏi: “Vậy cô là ai? Đến đây làm gì?”

Hoa Khai để trường kiếm ra phía sau, tỏ vẻ mình không có ác ý. Nàng nói: “Ta chỉ đi ngang qua đây, muốn nhìn một chút xem nơi này có còn người nào ở không.”

“Vậy à.” Bà lão nhẹ nhàng đáp. Tuy không lo sợ nữa nhưng bà vẫn cảnh giác. “Cô là một cô nương xinh đẹp, sao lại ra ngoài một mình? Cũng không biết bao nhiêu năm rồi đã không còn ai đến thôn này.”

Hoa Khai do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Thật ra trước kia ta từng ở đây, có điều đó là chuyện khi ta còn nhỏ. Bây giờ quay lại, quả thật... không thể nhận ra.”

Bà lão cười khỏ: “Đương nhiên là không thể nhận ra. Ngay cả ta sống ở đây mười mấy năm còn nhận không ra, một cô bé như cô làm sao nhận ra được? Thật ra chỉ vài năm gần đây thôn này mới trở nên tiêu điều như vậy. Trước kia nơi này rất đẹp.” Nói xong, ánh mắt bà lão nhìn về nơi xa xăm, dường như lại thấy được thôn làng yên tĩnh giữa thung lũng ngày xưa. “Bây giờ, mọi thứ đều mất hết, người cũng không còn.”

“Vì sao lại biến thành như vậy?”

Bà lão nhìn Hoa Khai, chần chừ một hồi, vừa định mở miệng thì trong phòng truyền đến tiếng ai khàn khàn hỏi gì đó, theo sau là âm thanh thở dốc nặng nhọc.

Bà lão vội vàng xoay người đi vào. Hoa Khai suy nghĩ một chút, rồi cũng theo sau.

Mất một lúc lâu Hoa Khai mới nhận ra người đang nằm trên giường là Mạnh Đại Duyên. Nàng vẫn còn nhớ dáng vẻ mập mạp, gương mặt hiền lành của ông năm đó, bây giờ lại nằm một chỗ trên chiếc giường gỗ lộn xộn bẩn thỉu, vô cùng tiều tụy.

“Ai đến đó?” Ông lão nhỏ giọng hỏi thê tử.

Trần Tú Trinh đỡ ông ngồi dậy, nói: “Là một cô nương qua đường.”

Trần Tú Trinh giúp ông lão sửa gối đầu sau lưng. Ông ho nhẹ hai tiếng, ngược mắt lên nhìn, vừa vận thấy Hoa Khai đang đứng ở cạnh cửa, trong nhất

thời sững sờ không lên tiếng được, vẻ mặt kinh hoàng như đang gặp quỷ. Sau đó không lâu lại là gào khóc. Trần Tú Trinh hoảng sợ, trong một lúc không biết nên làm sao mới phải.

Ông lão nước mắt, nước mũi giàn giụa. Cánh tay gầy như que củi, run run chỉ vào Hoa Khai nói: “Nó đã trở về, đã trở về rồi... Cuối cùng nó cũng tới tìm chúng ta lấy mạng...”

Trần Tú Trinh quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Khai, rồi quay lại nhìn ông lão nói: “Nàng chỉ là một cô nương đi ngang qua đây. Ông đang nói gì vậy? Ai trở về? Ai lấy mạng ai?”

Ông lão vẫn cứ khóc lớn, miệng một mực lặp đi lặp lại: “Sai rồi, sai lầm rồi... Không nên, không nên làm vậy...”

Trong lòng Trần Tú Trinh lại càng sợ hãi.

Mãi đến khi Mạnh Đại Duyên vừa khóc vừa nói: “Hoa Khai à... Chúng ta không nên...” Trần Tú Trinh mới hiểu được, lập tức quay đầu, hoảng sợ nhìn Hoa Khai vẫn đứng yên cạnh cửa. Nhìn đôi mắt kia xem, hàng chân mày kia xem, không phải là đứa con gái bọn họ nhận nuôi, thì còn có thể là ai? Thoáng cái bà cũng xụi lơ ở cạnh giường, gương mặt vàng vọt như tờ giấy.

Hoa Khai cup mắt. Nàng vốn định cứ vậy mà đi, nhưng do dự một chút vẫn bước vào, đứng cách giường khoảng một hai trượng. “Hai người không cần sợ, ta là người, sẽ không làm gì ông bà.”

Mạnh Đại Duyên dừng khóc. Một hồi lâu Trần Tú Trinh mới tiến lên, nhưng hai chân vẫn mềm nhũn như trước, cứ lết dưới đất, không tin hỏi: “Cô nương thật sự là Hoa Khai?”

Hoa Khai nhẹ nhàng gạt đầu. “Năm đó ta không chết, ra khỏi được ngọn núi lớn, có người cứu ta. Sau đó có một đạo sĩ nhận ta làm đồ đệ cho đến bây giờ.” Trong khoảng thời gian đó có bao nhiêu thống khổ không nói hết được, cũng không cần nói nữa.

“Vậy... vậy bây giờ cô về đây làm gì? Báo... Báo thù phải không?”

Hoa Khai cười khỏ. Nhiều năm đã qua, hôm nay nhìn bọn họ già đi như vậy, thật sự nàng không oán hận nổi. “Ta chưa bao giờ nghĩ phải báo thù. Năm đó lúc ta còn quần tã, chính là hai người đã nhặt được. Sau đó còn có ơn dưỡng dục mười năm, sao ta dám nói báo thù? Chỉ là ta bất hiếu, không thể nào xem hai người như cha mẹ được.”

Mạnh Đại Duyên dùng tay áo lau mặt, nhỏ giọng hỏi: “Còn cậu bé kia đâu?” Ông đã quên đứa bé ấy tên là gì, nhưng ông nghĩ nếu Hoa Khai có thể sống sót thì cậu bé kia chắc cũng có thể. Ít nhất có thể giảm bớt tội nghiệt của họ.

Đáng tiếc, đáp án của Hoa Khai không tốt như ông tưởng. Vẻ mặt Mạnh Đại Duyên vô cùng đau khổ. “Thật ra mấy năm qua ta luôn hối hận, nhất là nhìn

thấy thôn làng này trở thành tình trạng như bây giờ. Ngày nào ta cũng cảm thấy áy náy không thôi, đêm nào cũng không thể an giấc.” Ông sợ chết, nếu không sẽ không gào khóc khi nhìn thấy Hoa Khai.

Lúc này Trần Tú Trinh mới bình tĩnh được một chút. Bà chống tay ngồi xuống mép giường, sắc mặt vẫn trắng bệch. Bà gục đầu xuống, hai bên tóc mai bạc trắng cũng rũ theo, dáng vẻ vô cùng đau khổ: “Chúng ta đã bị báo ứng. Tất cả mọi người đều bị báo ứng.”

“Thôn này, vì sao lại biến thành như vậy?” Hoa Khai hỏi.

Trần Tú Trinh ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhớ lại chuyện xưa, vừa khóc vừa nói: “Đều tại tên giả đạo sĩ kia, tất cả đều do hắn gây ra!”

“Đạo sĩ nào?”

“Chính là cái tên đạo sĩ thôi mang lại tai họa đó. Chúng ta tin lời hắn, đem con và cậu bé kia vào trong núi làm tế phẩm... Nhưng đến năm thứ hai, chúng ta không làm như vậy nữa, vẫn cúng tế súc vật và lương thực bình thường như lúc trước. Phải dùng người làm tế phẩm, chúng ta thật sự không muốn. Nhưng những chuyện kiểu này, khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại. Bởi vì năm thứ hai không có người tế, nên đêm đó mọi người đều nghe thấy âm thanh rống giận từ trong núi truyền ra, kêu ‘Người đâu! Người đâu!’. Chúng ta rất sợ hãi, hôm sau mang hai đứa trẻ vào trong núi. Vài năm sau đó chúng ta đều cúng tế, nhưng mọi người phát hiện không phải năm nào cũng được mùa. Có một năm, chúng ta không đem trẻ con lên núi làm tế phẩm. Sau đó không lâu, trời đổ mưa to, đêm đó sơn thần trong núi ra thôn ăn thịt người, hơn mười người. Sau này chúng ta không dám làm phật ý sơn thần nữa, nhưng mà... ai có thể dứt ruột bỏ con mình được chứ? Chúng ta rất sợ, có lẽ ông trời trừng phạt tội nghiệt của chúng ta. Thời gian về sau đất đai không trồng trọt được, không còn kẻ sinh nhai. Rất nhiều người đã bỏ đi, dần dần chỉ còn lại bao nhiêu đây.”

“Vì sao những người còn lại không cùng nhau rời khỏi đây?”

Mạnh Đại Duyên tiếp lời: “Đi vào thì dễ, đi ra mới khó! Thôn này bốn phía đều là núi, trùng trùng điệp điệp, ngọn này nối tiếp ngọn kia, cũng không biết sơn thần đó thường lui tới chỗ nào. Nghe nói rất nhiều người còn chưa rời khỏi được nơi này, giữa đường đều bị ăn thịt. Những người còn lại, không ai dám ra ngoài, đành ở lại đây, sống thêm được năm nào hay năm ấy.”

“Con yêu đó vốn không phải là sơn thần, nó chính là yêu quái.”

Mạnh Đại Duyên và Trần Tú Trinh đều không nói gì, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ. Họ nói là sơn thần, chẳng qua chỉ là tự lừa dối bản thân. Dùng người hiến tế cho sơn thần, ít ra cảm giác tội lỗi trong lòng sẽ ít hơn so với hiến cho yêu quái.

“Vì sao trên đường ta đến đây, chỉ thấy toàn phụ nữ và trẻ con, không thấy có nam đinh?”

“Mùa màng thất bát, không thu hoạch được gì nên không có lương thực. Trời lại đổ tuyết lớn, không còn cái ăn nên hai ngày trước bọn họ đã tập trung lại thành một đội, đến sườn núi săn xem có thể kiếm chút thức ăn không, chứ cũng không dám đi sâu vào trong núi.”

Mạnh Đại Duyên ngẩng đầu nhìn Hoa Khai, ánh mắt bà tỏ rõ áy náy. “Con à, con không nên quay về đây! Nếu đã đi rồi sao không đi cho thật xa? Vì sao lại còn quay về làm chi!”

Hoa Khai không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một câu: nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai một ly.

Nàng cũng không muốn nán ná lâu trong nhà nên liền cầm kiếm rời đi. Trước khi đi, Hoa Khai nói với vợ chồng Mạnh Đại Duyên nàng muốn vào trong núi. Sau này yêu quái kia sẽ không đá thương ai nữa, còn nàng cũng sẽ không quay lại nơi này.

Mãi đến khi Hoa Khai sắp ra khỏi cổng, Trần Tú Trinh mới như vừa tỉnh từ trong giấc mộng, hoàn hồn đuổi theo. Bà kéo tay áo Hoa Khai, chần chừ hỏi nàng: “Con à, con muốn đi đâu?” “Lúc ta rời khỏi đây, được theo một vị đạo sĩ học đạo. Trảm yêu trừ ma là việc ta nên làm.”

Bà lão hơi khó xử. Bà luôn mong thôn làng có thể được an bình như ngày xưa, nhưng bà cũng không muốn đưa con gái mà bà nuôi dưỡng đi nộp mạng. Cuối cùng bà do dự nói: “Nguy hiểm lắm... Con đừng đi.”

Hoa Khai cười nhẹ, “Ta sẽ không sao. Giết con yêu quái kia xong ta sẽ rời khỏi đây, đến một nơi khác tu hành. Ta sẽ không chết đâu.”

Lúc này bà lão mới do dự thả tay nàng ra. “Vây... con nhớ phải cẩn thận. Con yêu quái đó lợi hại lắm.”

Hoa Khai nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhăn nheo của bà lão, nói: “Bảo trọng.” Rồi lập tức lên đường.

Ra gần tới đầu thôn, có một đứa bé rụt rè nhút nhát, lại đang đứng ở giữa lộ, chặn đường Hoa Khai.

Đứa bé gầy yếu, người nhỏ xíu như mới có mấy tuổi, tóc cột thành một chỏm trên đầu, sắc mặt vàng vọt, nhưng ánh mắt rất sáng. Nó hỏi: “Tỷ là thần tiên phải không?”

Hoa Khai hơi sững sốt, nhưng thấy trong đôi mắt long lanh của đứa bé chứa đầy hy vọng, nàng không đành lòng dập tắt, liền gật nhẹ đầu.

Hai mắt đứa bé sáng lên, lập tức ngoác miệng cười. Nó hưng phấn hỏi nàng: “Vây tỷ tới cứu mọi người phải không? Tỷ sẽ dẫn dân làng đi khỏi nơi này đúng không?”

Hoa Khai không nói gì, chỉ ngồi xuống ôm lấy đứa bé. Nàng lấy toàn bộ lương khô mang theo nhét vào lòng nó, xoa xoa đầu nó rồi buông ra, xoay người rời đi.

Đứa bé tay bung mớ lương khô, ngây người dõi theo bóng thần tiên tỷ tỷ càng lúc càng xa.

Qua một lúc lâu, đứa bé kia mới hồi phục tinh thần, líu ríu chạy theo Hoa Khai. Nó cố gắng chạy mãi, lương khô trong lòng rớt xuống hết cũng không thềm nhật lên.

Hoa Khai cảm giác được có người đi theo mình, liền dừng bước xoay người lại. Đứa bé đuối tới, nó vội vàng nắm chặt lấy góc váy của Hoa Khai. Gương mặt đầy nước mắt, nó sợ hãi khóc: “Thần tiên tỷ tỷ, xin tỷ hãy mang đệ và mọi người cùng đi với... Nơi này có yêu quái ăn thịt người...”

Ngực Hoa Khai hơi khó chịu. Từ trên người đứa trẻ này, nàng nhìn thấy bóng dáng của Bạch Thảo, và cả chính mình ngày xưa. Hoa Khai ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu đứa trẻ, nói: “Đừng sợ, thần tiên tỷ tỷ sẽ đuổi yêu quái đi chỗ khác, không để nó hại người nữa.”

“Thật sao?” Đứa bé ngừng khóc, nhưng vẫn còn thút thít, hai mắt rung rung.

Đúng lúc đó, từ xa xa truyền đến tiếng gọi lo lắng, vội vã, là giọng của một nữ nhân.

Hoa Khai dùng tay áo lau gương mặt lấm lem của đứa bé, sờ sờ đầu nó nói: “Thật mà, không phải sợ. Trở về đi, mẫu thân đệ còn đang chờ đệ đó.” Nói xong, nàng xoay người đứa trẻ về hướng nó vừa chạy tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng, giục nó: “Đi nhanh đi.”

Lúc này đứa trẻ mới luyến tiếc bước đi, chậm chạp từng bước một, thấy thần tiên tỷ tỷ vẫn đứng đó nhìn nó, mới đi tiếp hai bước nữa. Trên đường bắt gặp lương khô vừa bị rớt mất, nó liền cúi xuống nhặt lên, phui phui mấy cái rồi bỏ vào miệng cắn một cái.

Hoa Khai cũng vừa xoay người rời đi.

Đứa bé cứ ngậm lương khô trong miệng, nhìn theo bóng thần tiên tỷ tỷ đi về phía núi sâu. Mãi đến lúc mẫu thân nó hốt ha hốt hải chạy đến, mắng hai câu rồi túm chặt tay nó kéo về nhà.

Nó nói: “Mẹ, có thần tiên.”

“Yêu quái thì có. Lần sau không được chạy lung tung! Con có biết vừa rời mẹ lo lắng biết bao nhiêu không?”

“Có thần tiên thật mà mẹ! Mẹ xem...” Đứa bé giơ lên bánh lương khô đã bị nó ăn mất một góc: “Cái này là thần tiên tỷ tỷ cho con.”

Nữ nhân cầm lấy lương khô, rồi lại quay đầu nhìn theo bóng dáng thấp thoáng trắng như tuyết sắp mất hút vào núi sâu u ám. “Chắc là có thần tiên thật.”

Hoa Khai vào trong núi, cứ mỗi bước tiến về phía trước thì quang cảnh đáng sợ như ma quỷ liền theo sau nàng, không ngừng nhảy múa trong đầu, nhắc nhở tội lỗi của nàng. Ngay cả bàn tay đang cầm trường kiếm cũng run rẩy.

Hoa Khai vẫn còn nhớ nơi nàng đã chôn thi hài Bạch Thảo. Nàng từng nói, nhất định nàng sẽ trở về dẫn hắn đi.

Cổ thụ cao lớn, thân cành thô to hướng thẳng lên trời đều bị tuyết trắng vùi lấp, một màu xám trắng trải dài ngút tầm mắt. Tuyết bị đạp dưới chân lạo xạo vang lên. Ở cái nơi trống trải bát ngát thế này, thật khiến người ta cảm thấy cô đơn, bất lực.

Đi không biết bao lâu, Hoa Khai dừng lại ở một nơi, gương mặt đã nhuốm đầy nước mắt. Nàng run run người, vô lực quỳ xuống, dù làm cách nào cũng không ngăn được dòng lệ tuôn tràn. Ngực như bị ai bóp chặt, nói không thành lời, kêu không ra tiếng. Trong miệng thì thào một cái tên, không ngừng lặp đi lặp lại, âm thanh càng lúc càng lớn. Cuối cùng, dường như nàng dùng hết sức lực toàn thân, hướng về phía chân trời thăm thẳm vừa gào khóc vừa gọi tên người kia, đau đến xé lòng. Âm thanh vang vọng khắp chín tầng mây đều là tên người nọ, rồi mới từ từ tan biến vào thinh không.

Một con quạ đen không biết từ đâu bay tới, xẹt qua trên đầu kêu “Yaa.a.a” một tiếng, bay về phương xa.

Nó từ đâu bay đến?